İşçi Bülteni Özel Sayı: 280

Anadolu Yakası İşçi Bülteni

Fiyatı: 25 YKR * 15 Mart-15 Nisan 2008

Örgütlü işçi yenilmezdir!

İşyeri komitelerini kuralım, sendikalarda örgütlenelim!

Anadolu Yakası İşçi Bülteni'nden...

Merhaba...

Grevlerin, direnişlerin, eylem haberlerinin arka arkaya geldiği bahar ayları ile birlikte ***Anadolu Yakası İşçi Bülteni***'nin bu yeni sayısını sizlerle buluşturabilmekten büyük bir mutluluk duyuyoruz. Çünkü içinden geçtiğimiz bu hareketli günler tam da birlik ve beraberliğimizi güçlendirmemiz, işçi sınıfının birliktelikten gelen gücünü açığa çıkartmamız gereken günler...

İşçi sınıfı olarak zor günlerden geçiyoruz. Bir dizi saldırı yasası meclisten geçirilmeyi bekliyor. Sağlık hakkımız gaspedilmek isteniyor, emeklilik yaşı yükseltiliyor, kıdem tazminatının kurulacak bir fon aracılığı ile gaspedileceği ilan edildi bile. Güvencesiz çalışma ve yaşam koşullarımız gün geçtikçe derinleşiyor. Hemen her gün bir fabrikadan ya da atölyeden bir sınıf kardeşimizin daha iş cinayetine kurban gidiyor.

Sermaye düzeni bizlere dört koldan saldırıp kırıntı düzeyindeki haklarımızı gaspetmenin planlarını yaparken, bizleri oyalamak, kafamızı karıştırmak, aramızdaki sınıf kardeşliğimizi bozmak için, saldırıları sessiz-sedasız karşılayalım diye bir türbandır tutturmuş gidiyor. Ancak türbanla bizlerin ağırlaşan yaşam koşulları, geçim sıkıntımız, bütün bir derdimiz tasamızın üstü örtülmek isteniyor.

Dostlar...

Geride bıraktığımız aylar içerisinde Telekom işçilerinin grevi ile açılan yolda bugün farklı sektörlerden sınıf kardeşlerimiz kararlılıkla yürümekte. İşte bir yanda "fabrikalarımızı sattırmayız" diyerek fabrikalarının önünden ayrılmayan kararlı Tekel işçileri, diğer yandan iş cinayetlerine ve ücret gasplarına karşı "Artık yeter!" çığlığını yükselten Tersane işçileri... İlbek Tekstil'den Arçelik'e İstanbul, Gebze ve yurdun dört bir yanına kadar bir dizi işyerinde irili-ufaklı işçi direnişleri örgütleniyor. Bu işyerlerinde ve işletmelerde yaşanan sorunlar bizlerinkinden farklı değil, işçi sınıfı ailesi **olarak hepimiz aynı saldırılarla karşılaşıyor, aynı sefalet koşullarına katlanıyoruz. Ancak farkımız kimimizin** mücadele yolunu seçmesi, kimimizin bu yaşam koşullarına boyun eğmesi...

İşte Novamed direnişçisi kadın işçiler; kazandılar! İşte Gaziantep'ten gelen ücretli 1 Mayıs izni müjdesi... İşte Telekom! İşte tersanede hemen her gün örgütlü mücadelenin sonucunda düşürülen çalışma saatleri...

İşçiler, emekçiler,

İstanbul'un dört bir yanında, Ankara'da, İzmir'de, Adana'da, Edirne'de, Tokat'ta ve ülkenin dört bir yanında onbinlerce emekçinin militan ve kararlı mucadelesi bizlere yol göstermelidir.

Yapılacak olan çok açık! Önümüzde Bahar var! Önümüzde 1 Mayıs var! Yanıbaşımızda direnen işçi kardeşlerimizden öğrenerek, onlarla dayanışmayı büyüterek mücadeleye yüklenmeliyiz. Bütün bu saldırılara, kölece çalışma koşullarına karşı örgütlenmekten başka çıkar yolumuz yok...

Kurtköy, Tepeören, Orhanlı ve Şekerpınar işçileri örgütlenmeli!

Düşük ücretler, uzun çalışma saatleri, ödenmeyen sigortalar, verilmeyen mesai ücretleri, basit önlemlerin alınmamasından kaynaklı yaşanan iş kazaları, en önemlisi de her an işten atılma korkusu... Her günümüz bu saydığımız sorunları yaşayarak ya da düşünerek geçiyor. Nasıl bir yaşam sürüyoruz, kaçımız yaşamından memnun, sorunsuz ve evine gittiği zaman kafası rahat ediyor? Biriken faturalar, ev kirası, çocukların ihtiyaçları ve hiç hesapta olmayan giderler. Kaç lira ücret alıyoruz, asgari ücret mi, yoksa 500 milyon mu, ne kadar? Aldığımız para neye ne kadar yetiyor? Hangimizin kredi kartı borcu yok? Kaçımızın evine haciz gelmedi? Halbuki ne kadar da çok çalışıyoruz. Kimimiz hiç binemediğimiz, belki de hayatı boyunca binemeyeceği lüks otomobiller, kimimiz evine kuramadığı kombi, kimimiz ise yaşamı oldukça güzelleştiren bin bir çeşit eşya üretiyoruz. Bütün bu değerlerin ve yaşamı güzelleştiren emeğin bir karşılığı olmalı, değil mi? Aldığımız karşılık ne peki? Açlıktan ölmeyecek kadar bir ücret, soğuktan donmayacak kadar kömür ve belki de emekliliğini görmeden göçüp gidecek olan ömürler!

Aslındatüm dünya nimetlerin üreticisi olan işçiler yaşamın en dibinde yaşıyorlar. Dünyanın neresine gidersek gidelim, ister Irak'a isterse Fizan'a. Emeğin azgın sömürüsü, yoksulluk ve sefalet hep diz boyu. Ülkemizde de tablo hiç farklı değildir. Asgari ücrete zam yapıldı, 16 lira. Emeklilik yaşı 65'e yükseltiliyor, çalışma saatleri ve kuralları esnekleştirildi, patronlar işçiyi istediği gibi kullanma hakkına sahipler. Mesaiye bırakıp fazla mesai ücreti vermeyebiliyorlar. Sigortalarımızı aldığımız ücret üzerinden değil bordroda gösterdikleri ücret üzerinden yatırıyorlar ve istediklerinde girdi-çıktı yapabiliyorlar. Bunlar patronların keyfiyeti değil, yasalara yazılmış kurallar. İş yaşamını ilgilendiren yasaların her birine baksak, işçiler lehine olumlu bir şey bulmak neredeyse imkansız hale gelmiş. Fakat her şeye ve tüm olumsuzluklara karşın yapacak bir şeyler olmalı. Bir nebze olsun bu hayatı yaşanabilir kılmak mümkün olabilmeli. Biz işçiler açısından bunu nasıl yapacağımız sorunu - ortada duruyor. Etrafımıza baksak güvenecek kimse yok, şikayet ettiğimiz birçok sorunumuz var. Ancak bunları nasıl çözeceğimizi bilmiyor, tek başımıza sorunların üstesinden gelemiyoruz. Bir şey yapmaya kalktığımızda ise işsiz kalma korkusu bizi yapabileceklerimizden geri tutuyor.

Genel olarak işçilerin son derece kötü koşullarda çalıştığını söylemiştik. Ancak beterin de beteri var. İşçi sınıfının en ağır ve katlanılmaz koşullarında çalışan kesimi örgütsüz olanlarıdır. Yani sendikasız olanlar. Bu kesimimiz işçilerin yaşadığı sıkıntıların en koyusunu yaşamaktadır. En fazla birbirine güvensiz, en fazla sömürülen, horlanan ve kendi sorunlarına en duyarsız olanlar örgütsüz olanlarımızdır. Birçok sanayi havzasında bir fabrikada mücadele başlayınca bu mücadele kıvılcımları kısa zamanda çevre fabrikalara sıçramakta ve oralarda da kısmi bir mücadele başlamaktadır. Ancak Kurtköy, Tepeören, Orhanlı ve Şekerpınar havzaları bu mücadelenin en zayıf olduğu sanayi havzalarının başlıcaları arasındadır. Sendikalı işyeri bir elin parmaklarını geçmemektedir. İşten atmalar, ödenmeyen ücretler ve başka bir dizi hak gaspı karşısında işçilerden bireysel çıkışlar dışında ortak bir tepki geliştirilememektedir. İşçiler içerisinde birbirine güvensizlik hat safhadadır. Bu güvensizlik diyebiliriz ki işçilerin elini kolunu bağlamakta, herhangi bir mücadeleye girmesini engellemektedir. Hal böyle olunca yüzlerce kişilik fabrikalarda yan yana çalışan bizler yapayalnız hissediyoruz kendimizi. Her şeye katlanmak zorunda kalıyor, patronun her dediğine boyun eğiyoruz. Yıllardır devam eden bu durum artık bizleri öyle bir hale getirmiş ki, başımıza ne gelse katlanılabilir görüyor ve yine sesimizi çıkaramıyoruz. Yani alışmışız her şeye, boyun eğmeye, yaşamımız boyunca doğru bulmadığımız kaç şeye karşı çıktık ya da mücadele ettik? Maalesef çok az şeye, bazılarımız ise bir kere bile başkaldırmadı haksızlığa. Oysa hepimiz de biliyoruz ki hiçbir şey bize bahşedilmiyor, biz mücadele etmeyince hiçbir hak tanınmıyor. Bunu bile bile bir şey yapmıyoruz. Neden yapmıyoruz peki? Bir kez daha kiminle yapacaksın, kime güveneceksin sorunu!

İşçiler örgütlenmeli!

Açık ki işçilerin yaşamlarını ve çalışma koşullarını bir parça da olsa iyileştirebilmelerinin koşulu mücadeledir. Mücadele ise tek başına verilebilen bir şey değildir.

İşçilerin kendi aralarındaki güven sorununu aşmaları ve dayanışmayı öğrenmeleri gerekiyor. Ancak bunu yapabildiğimiz ölçüde bir şeyleri değiştirebiliriz. Bizler açısından bir şeyleri değiştirebilmenin en önemli yollarından biri sendikalaşmaktır. Mevcut durumda sendikalar işçi sınıfının kendi hak ve çıkarlarını savunduğu, yeni haklar elde etmek için birer mevzi durumundadır. Ancak işçiler bu mevzileri kullandığı ölçüde sendikalar bu işlevi yerine getirebilirler. Bu mevzi kullanıldığında, işçiler bir şeyler yapmak için yola çıktıklarında ise güvensizlik ve duyarsızlık çok daha rahat aşılabilmekte, bunu yerini güçlü bir dayanışma ve mücadele almaktadır. Biz yalnızca bir şeyler yapmaya karar verelim ve hemen yanı başımızda tezgahımızın diğer ucunda çalışan işçi arkadaşımıza güvenebilelim, bir kez bunu deneme cesareti gösterebilelim. Ancak bunu yapabildiğimiz ve mücadele ettiğimiz koşullarda bir şeyleri değiştirebiliriz.

Öyleyse işyerlerinde sendikalaşmak için komiteleşmek, komiteleşmek için ise arkadaşımıza güvenmek gerek!

Kartal Meydanı eylem alanı...

Emek Platformu'nun çağrısıyla gerçekleştirilen iş bırakma eylemi Kartal Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu'nun Kartal'da örgütlediği eylemle alanlara taşındı.

Basın açıklaması sık sık "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Genel grev, genel direniş!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Sağlık haktır, satılamaz!", "Mezarda emekli olmayacağız!" sloganlarıyla kesildi.

Basın açıklamasının ardından platform adına yapılan açıklamada şunlar söylenidi:

"Bugün 2 saatlik iş bırakarak alanlardaydık, bu yasa geri çekilmezse bundan sonraki eylemler iş bırakmayla kalmayacak ve bundan sonra üretimden gelen gücümüzü kullanarak daha etkin daha yaygın eylemlerle karşılarındayız." Açıklamada mücadele kararlılığı bir kez daha vurgulandı. Sloganlarla basın açıklaması bitirildi. Ardından halaylarla sloganlarla Kartal Meydanı 1 saat boyunca eylem alanına çevrildi.

400'ü aşkın işçi ve emekçinin katıldığı eylem plaformun imza standına yaptığı çağrıyla sona erdi.

Taksim'de SSGSS saldırısına karşı onbin kişi yürüdü!

İMF-Dünya Bankası'nın direktifleriyle meclisten geçirilmek istenen Genel Sağlık Sigortası Yasa Tasarısı'na karşı tepkiler büyüyor. 13-14 Mart tarihlerinde eylem ve işbırakma kararı alan Emek Platformu bileşenleri, İstanbul'da gerçekleştirdikleri miting gibi bir eylemle GSS'ye karşı "hükümet istifa!" sloganlarını attılar.

İstiklal Caddesi'nde binlerce kişi haykırdı: "Hükümet istifa!"

10 bini aşkın kişinin katıldığı yürüyüş saat 12.00'de Beyoğlu Tünel'de toplanmayla başladı. Türk-İş'e bağlı İstanbul Şubeleri üyelerinin gövdesini oluşturduğu yürüyüşe TÜRK-İŞ, DİSK, KESK, TTB, TMMOB, BASK, HAK-İŞ, KAMU-SEN ve TÜRMOB katıldı. Onbini aşkın kişi kortejler oluşturarak Taksim Tramvay Durağı'na yürüdüler.

T. Harb-İş üyeleri yol kestiler!

Emek Platformu'nun 13 Mart'ta Taksim'de gerçekleştirdiği kitlesel yürüyüş ve basın açıklamasının ardından meclisten geçirilmek istenen Sosyal Güvenlik ve Genel Sağlık Sigortası Yasa Tasarısı'nın yırtılıp parçalanacağı asıl yer olan iş yerlerinde eylemler gerçekleştirildi. Askeri tersanelerde örgütlü olan Türkiye Harb-İş Sendikası üyeleri 13 Mart günü akşam saatlerinde Avrupa Yakası'nda Mecidiyeköy, Anadolu Yakası'nda ise Pendik'te militan ve coşkulu eylemler gerçekleştirdiler. İşçiler yol kesme eylemi gerçekleştirerek direniş kararlılıklarını ortaya koydular.

GSS'ye karşı yol kestiler!

Önleri çevik kuvvet barikatıyla kesilen Harb-İş üyeleri "Herkese sağlık güvenli gelecek!" dövizleriyle birlikte E-5 trafiğini çift taraflı olarak kapadılar. İşçilerin eylemine sermayenin kollük güçleri bir kez daha barikat koymak istedi. Çevik kuvvetle çıkan kısa süreli arbede gözaltına alınmak istenen Harb-İş üyeleri gösterdikleri direnişle polis saldırısını engellediler.

Onbinler GSS'ye karşı alanlara aktı!

KESK, DİSK, TMMOB,TTB gibi kurumların çağrısı ile 14 Mart'ta gerçeleşen iş bırakma eylemi aynı saatlerde Cerrahpaşa Hastanesi'nden Saraçhane'ye başlayan yürüyüşle birlikte bir miting haline dönüştü. Farklı iş kollardın onbinlerce işçi ve emekçi Saraçhane'ye akarken mücadele kararlılıklarını ve azimlerini bir kez daha ortaya koymuş oldular.

İstanbul'da 2 saat boyunca onlarca işkolunda üretim dururken, işçi ve emekçilerin 1 Mayıs provası şeklindeki eylemleri istanbul'da rüzgarın işçi sınıfı lehine estiğini bir kez daha göstermiş oldu.

Telekom'da grevin ardından...

Öncü işçiler görev başına!

Yaklaşık 20 yıldır sendikal örgütlülüğe sahip olan Telekom işçileri tarihinde ilk kez bir eylem yaptı. Eylem öyle bir zamana denk geldi ki işçi sınıfı için bir nefes alma dönemi oldu. Yıllardır sendikal ihanet, hava boşaltma eylemleri ve grev yasaklarıyla boğuşan işçi sınıfı son yılların en etkili eylemini Telekom grevinde gerçekleştirdi.

Yıllarca özelleştirme süreci nedeniyle bıçak sırtında bir belirsizlik de yaşayan Telekom işçileri, özelleştirme sürecini kendi paylarına sessiz-sedasız geçirmişlerdi. Şube yönetimlerinden genel merkez yönetimine neredeyse tüm sendika yöneticilerinin özelleştirme sürecine teslim olan tutumu, bazılarının ise gönüllü işbirliği yaptığı bir sürecin ardından Telekom hisselerinin önemli bir bölümü İsrailli Oger şirketine satılmıştı.

Satışın ardından 70 bini geçen çalışan sayısı yatay geçişler, zorunlu emeklilik, işten atmalardan sonra şimdilerde 40'binin altına düşmüş bulunuyor. Özelleştirmeyi ülke ekonomisini düzeltecek ilaç ya da işçi ve emekçileri yoksulluktan kurtaracak dahice bir çözüm olarak gösteren hükümetler halka hep yalan söylemişlerdi. Özelleştirilip kapatılan birçok kurum gibi Telekom'da istihdamın daraltılmasından sonra kâr marjının düştüğünü açıkladı. 70 küsur bin çalışanla elde edilen kâr, yapılan hiçbir işte aksama olmamasına karşın 40 bin işçiyle devam etmektedir. Hükümetler özellikle de bugünkü AKP hükümeti milyonlarca işçi ve emekçinin gözünün içine baka baka söylediği yalanları açıklamak zorunda. Ya da işçiler bu yalanların hesabını sormak durumunda!

Özelleştirme sürecinin ardından çalışma koşulları ve ekonomik sosyal haklarda hızlı bir değişim süreci yaşandı. Herkesten eskiden yaptığı işin iki katı bir iş yapması istendi, yapmayana çeşitli yöntemlerle yaptırımlar uygulandı. İşçiler karşılaştıkları her sorunda sendika yönetimlerine başvurdu ancak bir sonuç alamadı. Bu nedenle işçilerin tedirginliği sürekli derinleşmektedir. Ne zaman ki özelleştirmeci Oger, sendikal örgütlülüğü dağıtmak için harekete geçti işte sendika yöneticileri de 20 yıldır ilk kez o zaman harekete geçti. Sendikanın ortadan kalkması demek sendikacıların işsiz kalması demekti. Sendikacıların duyarlılıklarının asıl nedeni de buydu. Tüm bunlar toplu sözleşme döneminde yaşandı. İşçilerin taleplerinin kabul edilmesi ve sendikal örgütlülüğün korunabilmesi bir tek yolla sağlanabilirdi: GREV!

Grev kararı almak zorunda kalan sendika birkaç günlük bir grevden sonra anlaşabileceklerini düşünüyordu. Dolaysıyla ise işi yeterince ciddiye almıyorlardı. İşler sendikanın umduğu gibi gitmedi ve yaklaşık 2 aylık bir grev süreci yaşandı. Sendikacılar onlar "bizim arkadaşımız" dediği polislerin coplu-gaz bombalı saldırısına uğradı. İşçiler grev kırıcıları engellemeye çalıştıkları için zincirlere bağlanıp etkisiz hale getirildiler. Bazı mücadeleci işyeri temsilcileri ve sendikacılar ise tutuklandılar ve halen tutuklulukları devam ediyor.

Grevden sonra nasıl bir sözleşme imzalandığına dair belirsizlik aylar geçmesine karşın hala devam ediyor. İşçilerin önemli bir bölümü sözleşmeyi bir ihanet olarak niteliyor. Zira 20 yıldır ilk kez yapılan bir grevin ardından ve Telekom işçilerinden beklenmeyen bir kararlılığa karşın taleplerin birçoğundan geri adım atılması işçilerde bu düşüncelerin şekillenmesine yolaçtı. Sözleşmenin imzalanmasının ardından beklenen saldırı gerçekleşti ve grev sürecinde direnen işçiler, grev kırıcılığı yapmayan memurlar ya soruşturmaya uğradı ya "yatay geçiş" adı verilen ve 4 sene öncesinin sosyal haklarıyla başka bir devlet kurumuna gönderildi. Ya da Telekom'un en ağır işlerine verildi. İşçilerin grev sürecinde kazandıkları özgüven ve kararlılık ezilmeye, işçilerin iradesi kırılmaya çalışılıyor. Sendika ise yine ortalarda görünmüyor. İşçiler sendikanın şimdilik kendileriyle işlerinin bittiğini, ihtiyaç duyacakları zamana kadarda ortaya çıkmayacaklarını ifade ediyorlar.

Fakat grev süreci yıllardır işçilerin üzerinde ölü toprağını atıyor ve önyargıların kırılmasını kolaylaştırıyor. Öncü işçiler, bu kez kendi gücüne güvenerek ve sendika bürokratlarına takılmayarak tabandan bir mücadelenin örülmesi için kolları sıvamış bulunuyor. Tabandan örülmeye çalışılan bu mücadele eğer hiçbir ayrım gözetmeksizin tüm mücadeleci işçileri kapsar ve işçilerin aktif alabilirse Telekom'da bir dönem geride bırakılabilir. Bu mücadele sınıf bilinciyle birleştirilebilirse işçiler kendi mücadele mevzileri olan sendikaları ele geçirerek iradelerini de bürokratların elinden kurtarabilirler.

Herkese sağlı
gelecek i

Anayasa Mahkemesi tarafından birçok maddesi iptal edilen Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu birkez daha meclisin gündeminde. Biz işçi ve emekçilerin geleceğini yakından ilgilendiren bu yasanın neler getirip, neler götürdüğüne daha yakından bakmak gerekiyor! Getirdiği her şeyin sırtımızda yeni bir kambur yaratacağını, götürdüğü her şeyin ise bizlerin kazanılmış hakkı olduğunu şimdiden bilsek de, mecliste bizler ve çocuklarımız üzerinde nasıl bir oyun oynandığını kavramamız açısından hazırlanan bu paketin ayrıntılarını bilmemiz gerekiyor!

Ancak mezarda emekli olacağız!

1999 yılında DSP-MHP-ANAP hükümeti tarafından emeklilik yaşı kadınlarda 58'e, erkeklerde 60'a çıkartıldı. Oysa '99 öncesinde kadınlar 20, erkekler ise 25 yıl çalıştıktan sonra emekli olabiliyorlardı. Şimdi ise AKP hükümeti ve meclisteki diğer düzen partileri elbirliği ile emeklilik yaşını 65'e çıkartmaya çalışıyor.

Bu başlık özellikle çocuklarımızı, gençleri etkiliyor ve ilgilendiriyor. Çünkü onlara adeta emeklilik çok görülüyor. Özellikle biz işçi ve emekçilerin çalışma koşulları düşünüldüğünde 65 yaşına kadar çalışmaya devam edebilmek neredeyse imkansız. Kısacası devlet bizlere verdiği üç kuruşluk emekli maaşını gaspedebilmek için emeklilik yaşını yükseltiyor. Bunu yaparken hep Avrupa ülkelerindeki emeklilik yaşı örnekleri sıralanıyor ve bizlere adeta "susun, oturun!" deniyor. Oysa kimse Türkiye'de ortalama yaşama süresinin ne olduğundan bahsetmiyor? Sahi ağır çalışma koşulları altında ezilen bizler ve muhtemelen bizlerden daha kötü şartlarda ezilecek çocuklarımızın kaçı bu düzende 65 yaşını görebilecek!? Kötü bir soru ama bu yasanın nasıl ciddi bir saldırı olduğunu anlamak için bu soruyu sormak gerekiyor. Çünkü bizleri 65'ine kadar çalışmaları dahi ömrümüzü kısaltmak istemelerinden ileri geliyor!

Emeklilik yaşının yükseltilmesi de yetmiyor. Primler de artırılıyor! Bundan sonra 9 bin gün prim ödemeyenler emekli olamayacak! Turizm, inşaat, tarım gibi sektörlerde yılda 90 gün iş bulabilen bir geçici işçinin tam aylığı hak edebilmesi için 120 yıl yaşaması gerekecek. Diğer sektörlerde de 65 yaşında emekli olmak ancak işten çıkartma gibi kesintilerle karşılaşılmadığında mümkün!

Emekli maaşları daha da aşağı çekiliyor!

Mevcut sistemde memurlarda %3, SSK ve Bağ-Kur'lularda %2,6 olan emekli aylığı bağlanma oranları kanun çıkar çıkmaz halen memur olanlar dışında herkes için %2'ye düşecek. Şu an aylık ortalama 1.000 YTL ile 25 yıl çalışanlar emekli olduklarında 650 YTL maaş alıyorlar. Eğer emekliliğine on yıl varsa emekli aylığı

ve güvenceli

stiyoruz!

590 YTL'ye, 15 yıl varsa 560 YTL'ye düşecek. Üstelik aylıklardaki alt sınır kalkacağı için maaşlar daha da düşecek.

Saldırı bundan da ibaret değil. Bu tasarı yürürlüğe girdikten sonra çalışmaya başlayanlar bir gün emekli olmayı başarabilirlerse eğer, bugünkünden de düşük maaş alacaklar. Bu maaşlarla geçinemeyip yeni bir işe girmeye kalkarlarsa emekli maaşları hepten kesilecek. Dul eşin ölüm aylığı ise %75'ten %50'ye düşürülecek. 1.800 gün prim ödeyemeden ölenlerin ailesine hiç aylık bağlanmayacak.

Aylık geliri 146 YTL olan 76 YTL'lik primini ödeyecek!

Bu kanun tasarısı ile birlikte yoksulluk sınırı da bir anda değişiveriyor. Daha geçtiğimiz günlerde yoksulluk sınırının 715 YTL olarak açıklanmasına rağmen bu yasaya göre aylık geliri 146 YTL ve üzeri olanlar yoksul kabul edilmeyecek. Sermaye düzeni adeta bizimle dalga geçiyor! Yoksulluk sınırının 715 YTL olduğu açıklanırken (ki bu bile gerçeği yansıtmıyor) asgari ücret 435 YTL'dir. Bu yasanın ardından eline her ay 146 YTL geçene "sen zenginsin kardeşim" denerek, bu paranın da 76 YTL'sine göz dikiliyor!

76 YTL'lik primi ödemezsek, o zaman hastane bizim neyimize? Hastanedeki kayıt işlemleri sırasında bilgisayarlarda prim ödemediğimiz ortaya çıkacak ve derhal kapı dışarı edileceğiz. Hastalığımız ne olursa olsun!

Paran kadar sağlık! Paran yoksa yaşama!

Bu yeni tasarı ile birlikte hastanelerde her adımda para ödemekle karşı karşıya kalacağız. Eskiden sadece ayakta tedavi ve tıbbi cihaz kullanımı gerektiğinde katılma payı öderken, bu yasadan sonra trafik kazası da geçirsek, kanamadan ölmek üzere de olsak, kalp hastası ya da erken doğum da yaşasak katılım payı ödemeden bizlere doktor yüzü yasak!

Bir de başımıza adına"Temel Teminat Paketi" dedikleri bir bela saracaklar. Bu paketlerde bizlere hangi hastalıklara yakalanmamız gerektiği, hangilerine yakalanmamız gerektiği söyleniyor adeta. Yani teminat paketi dışında kalan hastalıklara eskaza yakalanırsak sağlık giderlerimizin tamamını biz karşılamak zorunda kalacağız. Ya da milyarları bulan özel sağlık sigortalarından yaptıracağız! Zorunlu durumlarda özel hastanelerden faydalanmak ise artık tümden imkansız. Sağlık vergimizi ödesek, primlerimizi düzenli yatırsak, üzerine katılım payımızı versek bile yetmiyor. Bu ayrıcalıklı insanlar için kurulmuş hastanelere gitmek istiyorsak % 20 ile %300 arasında değişen "ilave ücretlerimizi" ödemekle karşı karşıyayız!

Herkese sağlık ve güvenceli bir gelecek için birleşik mücadeleye!

Elbette her şey bu yasa tasarısı ile bitmiyor. Mecliste görüşülmeyi bekleyen yan yasalarla birlikte sağlık ocaklarımız kapatılacak, devlet hastaneleri özelleştirilmek için sıra bekleyecek. Peki ya sonuç? Sonuç çok açık ki biz işçi ve emekçilerin sağlık hakkından yoksun kalmasından başka bir şey olmayacak.

Bugün tüm Türkiye'de kendi geleceği ve özellikle çocuklarının geleceği için duyarlı herkes bu yasaya karşı mücadele ediyor.

Anadolu Yakası'ndaki işçi ve emekçiler de bu mücadeleye omuz vermeli, mücadeleyi büyütmeli. Şu ana kadar Anadolu Yakası'nın birçok yerinde "Herkese Sağlık ve Güvenceli Gelecek Platformu" imzası ile bilgilendirme ve bu tasarısıya karşı imza stantları açılıyor, farklı farklı sektörlerde çalışan işçiler ve emekçiler, sağlık emekçilerinden eğitim emekçilerine, demokratik kitle örgütleri ve devrimciler var güçleri ile bu yasaya karşı tepki örgütlemeye çalışıyor! Çocuklarının geleceğini düşünen, kendi geleceğini düşünen herkesin bu mücadeleye destek vermesi gerekiyor! Bir avuç asalak bizlerin kazanılmış haklarını gaspediyor. Kendilerinin bir günde harcadıkları 146 YTL'lik paraya sahip olana "sen yoksul değilsin" diyerek bir yandan da dalga geçiyor. Onurlu, sağlıklı ve güvenceli bir gelecek için bu asalaklardan hesap soralım, birlik olup cinayet anlamına gelen bu yasanın geçmesini durduralım!

Tersane işçisi "artık yeter" diyor!

Tuzla tersanelerinde peş peşe iş cinayetleri

Tuzla tersanelerinde peş peşe iş cinayetleri yaşanıyor. Son 8 ayda 18 işçi iş cinayetine kurban gitti. Tersane patronlarının aşırı kâr hırsı, işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerinin alınmaması ve çalışma sahasının dar olması iş cinayetlerine davetiye çıkarıyor. Yıllardır her türlü güvenceden yoksun olarak çalıştırılan tersane işçisinin öfkesi peş peşe yaşanan ölümlerle doruk noktasına çıktı. Yılları bulan sigortasızlığın, düşük ücretle çalıştırılmanın, taşeronlaştırmanın, yaralanma, sakatlanma ve ölümlerin olağan sayıldığı bu cehennemde 27 Şubat günü işçilerin öfke patlamasına sahne oldu.

Ölümlere tepki gösteren mücadeleci işçilerin eylemleri ve çalışmaları, konunun kamuoyuna taşınmasına neden oldu. Bakanı, milletvekilleri, basını, aydını, yazarı-çizeri sürekli tersanelerdeki ölümleri ve kuralsızlığı tartışmaya başladı. En sıradan insan bile tersanelerde yaşanan cehennemi tartışır oldu.

Bu genişleyen kamuoyu duyarlılığı karşısında DİSK 27 Şubat'ta 24 saatlik "oturma grevi" ilan etti. Ardından Limter-İş Sendikası sürece "grev" çağrısıyla müdahale etti. 27 Şubat'ta başlatılan GREV eylemine bağlı olarak Limter-İş Sendikası İçmeler Birinci Köprü'de yol kesti. Polis burada vahşi bir şekilde saldırarak 70 kişiyi gözaltına aldı. Ardından İçmeler İstasyon'da Tersane İşçileri Birliği Derneği olarak biz yol kestik. Burada toplanan yüzlerce kişiyle Tuzla Gemi Tersanesi önüne yürüdük. Polis burada bizim de yolumuzu kesti. Ancak öfkeli kalabalık karşısında barikatı açmak zorunda kaldı. Tuzla Gemi'ye doğru giderken, Sendikanın Aydıntepe koluyla birleştik. Ve orada yolu kestik. Sayı yaklaşık 3 binee varmıştı. Her türlü kuralsızlığın hüküm sürdüğü bu cehennemde artık, söz işçinindi. Binlerce işçi "Artık yeter!" sloganını haykırıyordu. Tersanelerdeki üretim %70 oranında durmuştu. Ancak aynı duyarlılık ve eylemsellik ikinci gün korunamadı. Çünkü örgütsüz olan tersane işçisi, henüz bir greve hazır değildi. Erken ilan edilmiş bir grevin pek bir sonuç getirmeyeceği açıktı. Nitekim gelişen kamuoyu ve işçi tepkisi karşısında tersane patronları bir takım biçimsel düzenlemeler yapmak zorunda kaldı. Eğer mücadele ve direniş sürdürülemezse bu biçimsel düzenlemeleri de ortadan kaldıracaktır. Yaşanan tüm bu duyarlılığa rağmen, tersaneler halen bir cehennemdir, bu cehennemi bir nebze

olsun hafifletebilecek olan yine "fiili bir grev"dir. Ancak bu grev nasıl olmalıdır? Buradaki en önemli nokta budur. Taşeronluk sistemi altında parçalara ayrılmış, duyarlılıkları ağır çalışma koşullarıyla köreltilmiş örgütsüz ve dolayısıyla da bilinçsiz bir işçi kitlesinden bahsediyoruz. Bu işçilerde hak arama bilinci geliştirilmeden, bir takım hak arama mücadelesi içerisinde direniş eğitimi görmeden, kısacası tek yumruk olmadan yapılabilecek bir grev, baştan yenilmiş sayılır. Tersane patronları örgütü GİSBİR'i masaya oturmaya zorlayacak, bir takım temel hakların GİSBİR'le yapılacak bir protokolle imzalanmasını sağlayabilecek bir grevin koşulu örgütlü bir yapı oluşturmaktır. Ya tek tek tersanelerde ya da birkaç tersanede birden oluşturulabilecek komiteler ve bu komitelerin "direnerek kazanma" bilinci ve pratiğiyle hareket etmesidir. Bu adımlar cehennemde öncü ve mücadeleci bir işçi kuşağının yetişmesini sağlayacaktır. Bu yaşamsaldır. Ya bu koşulları yaratacağız ya da bu cehennemi yaşamaya devam edeceğiz.

Cehennem asla bizim tercihimiz değildir. Bu yüzden var gücümüzle süreci adım adım inşa edeceğiz. Tersaneler cehenneminde kalıcı bir takım kazanımların elde edilebileceği bir grev bizim halen yakıcı bir ihtiyaçtır. Yıllardır bu cehennemdeki kuralsızlığın ve ölümlerin hesabını sormanın biricik koşulu da budur. Bu uzun ve zorlu bir yoldur. Bu zorlu ve uzun yolda fabrikalarda, atölyelerde, işletmelerde çalışan sınıf kardeşlerimizi yanımızda bulacağımızdan eminiz

Tersane İşçileri Birliği

Sınıfın gündemi:

1 Mayıs'ta ücretli izin yapacaklar!

Gaziantep'te bulunan Ankas Mühendislik'te çalışan işçiler adına Birleşik Metal İş Sendikası toplu iş sözleşmesini imzaladı. İşçiler toplu sözleşme ile %7 zam oranının yanısıra toplu sözleşmenin ikinci yılında enflasyon oranının 3 puan üzerinden hesaplanacak ek zam daha alacaklar. İşçilerin kazanımları bunlardan ibaret değil. Ankas işçileri ikramiye, bayram, izin, yakacak, ayakkabı parası gibi tüm işçilere ödenecek yan ödemelere ek olarak evlenme, doğum, ölüm, çocuk, öğrenim, yemek, vasıta, askerlik gibi sosyal hakları da kazandılar. Ve sınıf hareketinin bütünü açısından en önemlisi Ankas işçileri 1 Mayıs'ta ücretli izin hakkı kazandılar.

Arçelik işçisi direniyor!

Tuzla'da kurulu bulunan Arçelik Fabrikası'nda ambar işçilerinin direnişi sürüyor. Arçelik'in kendi bünyesinde faaliyet gösteren alt taşeron firma Yıldıran İnşaat Yükleme ve Boşaltma Limited Şirketi'yle olan sözleşmenin feshedilmesiyle Nakliyat-İş üyelerine sendikadan istifa baskısı yapıldı.

Bunun üzerine Arçelik Fabrikası önünde direnişe geçen 160'ı aşkın Nakliyat-İş üyesinin bekleyişi devam ediyor.

Kartal'da GSS karşıtı etkinlik...

Sosyal güvenlik hakkının gaspına karşı kurulan Herkese Sağlık ve Güvenceli Gelecek Platformu Anadolu Yakası özelinde "Herkese Sağlık Güvenli Gelecek için buluşuyoruz!" şiarlı bir etkinlik düzenledi. 22 Şubat akşamı gerçekleştirilen etkinliğe yaklaşık 400 işçi ve emekçi katıldı.

Sinevizyon gösterimiyle başlayan etkinlikte yapılan konuşmalarla sağlıkta yıkım yasasının içeriği anlatıldı ve birleşik mücadelenin önemine vurgu yapıldı.

Gebze'de grev!

Gebze'de bulunan Acarer Döküm Fabrikası'nda sürdürülen toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde saat ücretleri ve ikramiye sayısı konusunda yaşanan tıkanma sonucu başlayan grev 78. gününe gelmiş bulunuyor. Patron, bir önceki toplu sözleşme döneminde verdiği 4 ikramiye sözünü tutmuyor. Saat ücretleri için istenen 90 kuruş zamma yanaşmıyor. İşçiler greve desteklerin daha da artmasını istediklerini belirterek "mücadeleye devam!" diyorlar.

Telekom işçilerinden Tekel işçilerine destek ziyareti!

Tekel'de satışın imzalanmasından bu yana işyerini terketmeme eylemi gerçekleştiren Cevizli Tekel işçilerine Telekom işçilerinden bir ziyaret gerçekleştirildi. Anadolu Yakası'ndaki çeşitli Telekom müdürlüklerinde çalışan işçilerin bir bölümü fabrika önünde beklerken devrimci 8 Mart mitinginden dönen kitleyle buluşmanın ardından fabrikaya girildi. Sınıf dayanışması sloganlarının atıldığı, birleşik mücadele sohbetlerinin edildiği ziyaret oldukça coşkulu geçti.

Pimsa Adler Otomotiv'de 500 işçinin katılımıyla eylem yaptı!

Pimsa Adler Otomotiv'de, işçilerin Petrol-İş İstanbul 2 No'lu Şubesi'nde örgütlenmesi üzerine 3 işçi 3 Mart günü işten atıldı. Petrol İş Sendikası 2 No'lu Şube, işten atılan Yücel Gündoğar, Özgür Ekinci ve Müzeyyen Pekedis'in işe alınması ve sendikanın fabrikaya girmesi için bir eylem gerçekleştirdi. Fabrika önünde direnişe geçen işçilere, Tekno Kauçuk, Mecaplast, Mutlu Akü ve Özay Plastik işçilerinin de destek vermesiyle eyleme 500 işçi katıldı.

Kıdem tazminatının gaspına hayır!

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, Kıdem Tazminatı Fonu kurularak, fonun bireysel emeklilik şirketlerinin sorumluluğunda olacağını açıkladı. Bireysel emeklilik sektörünün temsilcileri ile konuya ihtiyatlı yaklaşıyor.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik şunları söyledi: "Kıdem Tazminatı Fonu kurulacak ve bu fon bireysel emeklilik şirketlerinin sorumluluğunda olacak. İstihdam Paketi içinde yeralan Kıdem Tazminatı Fonu çerçevesinde, işçinin aylık ücretinin yüzde 3'ü buraya aktarılacak ve Fon'dan on yıldan önce tazminat talep edilmeyecek."

İşçi sınıfı kıdem tazminatının gaspına karşı birleşik mücadeleyi yükseltmeli, kazanılmış haklarına sahip çıkmalı!

Emekçi kadınlar; özgürlük ve eşitlik için; Bir adım ileri!

24 Şubat günü Emekçi Kadın Kurultayı toplandı. Anadolu Yakası'ndan emekçi kadınların da aylarca emek harcadığı, çalışmalarını yürüttüğü kurultaya İstanbul'un dört bir yanından emekçi kadınlar ter döktü, emek harcadı. 24 Şubat günü 250'nin üzerinde katılımcı ile emekçi kadınlar çifte sömürü başta olmak üzere toplumsal yaşamda emekçi kadınları hedef alan bütün saldırıları masaya yatırdı. Kurultaydan ortaya çıkan en temel sonuç, bütün bu sorunların emekçi kadınların sınıfsız ve sömürüsüz bir dünya mücadelesinde bir adımı daha ileriye çıkması zorunluluğu oldu.

Kurultayda ayları bulan ortak çabanın bir sonucu olarak kadınlar birçok sorunu tebliğlerle tartışmaya açtılar. Kurultaya "Kadın sorunu ve kadının kurtuluşu", "Çalışma yaşamında kadın", "Ev eksenli çalışma", "Kamu emekçisi kadınların sorunları ve görevlerimiz", "Güvencesiz gelecek saldırısı olan SSGSS", "Cinsel sömürü ve ezilmeye son", "Savaş ve kadın", "Kadınların örgütlenmesi ve mücadelesinin sorunları" başlıklı tebliğler sunuldu.

Biz emekçi kadınların evde yaşadığı sömürüden, esnek üretim sonucu alınterimizin nasıl tüketildiğine, savaşlarda cephe gerisinin tüm yükünün taşımasından çalışma yaşamında nasıl ikincil plana itildiğimize kadar bir dizi sorunumuz tebliğler aracılığı ile gündemleştirildi. Ayrıca çözüm, mücadelenin önemi, erkek-kadın işçi ve emekçilerin birleşik mücadelesinin anlamı ve önemi üzerinde özel olarak duruldu. Kurultayda tebliğler dışında ayrıca bir de serbest kürsü kuruldu. Bu bölümde onlarca emekçi kadın söz alarak mücadelenin önemi ve zorunluluğu üzerinde durdu. Fabrikada direnişe katılan ablalarımızdan, yıkım saldırısına göğüs germiş olanlarına kadar birçok kişi söz alarak kurultayı selamladı.

Kurultay boyunca en fazla dile getirilen ve öneminin altı çizilen 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün genelde işçi sınıfı mücadelesi için, özelde ise emekçi kadınlar için taşıdığı önem oldu.

Son yıllarda 8 Martlar'ın altının boşaltılmaya çalışıldığı, ancak gerek sınıf mücadelesi için gerekse emekçi kadının özgürleşmesi için 8 Mart'ın devrimci bir temelde ele alınmasının gerekliliğine dikkat çekildi. Kartallı emekçi kadınların da kendini ifade ettiği kurultayda kadınların mücadelede "bir adım ileri" atması iddiası ve iradesi bütün bir kurultaya rengini verdi.

Sınıfsal özüne uygun ve coşkulu bir 8 Mart eylemi gerçekleştirdik!

Emekçi Kadın Kurultayı'mız 8 Mart alanına da etkin bir biçimde yansıdı ve taşındı. İstanbul'da Dünya Emekçi Kadınlar Gününü gereğince kutlamaya, bir mücadele günü olarak ele almaya kararlı olan birçok bileşen 9 Mart günü Kadıköy Meydanı'nda bir miting örgütlediler. 4 bini aşkın erkek-kadın işçi ve emekçinin katıldığı miting başından sonuna kadar büyük bir coşku içerisinde gerçekleşti.

Emekçi Kadın Kurultayı'nı büyük bir başarı ile örgütleyen ve Kurultay'da bir kez daha kararlılığını ilan eden Emekçi Kadın Komisyonları da 300'ü aşkın bir katılım ve coşkulu korteji ile alanda yerlerini aldılar. Kurultayda ortaya konulan "Bir adım ileri!" iddiasına uygun, "devrimci 8 Mart" vurgusunu başından sonuna taşıyan Dünya Emekçi Kadınlar Günü mitingi gerçekleştirilmiş oldu!

Emekçi kadınlar Şubat-Mart ayı sürecinde anlamlı adımlar attılar. Ancak bu adımların büyütülmesi ve üzerimizdeki çifte sömürü perdesinin yırtılması bizlerin bundan sonra atacağı adımlara bağlı. Anadolu Yakası'ndaki işçi ve emekçi kadınlar artık kadın kurultayının, 8 Martlar'ın özgürleşme çağrısına yanıt vermeli, mücadelede bir adım ileri atmalı ve Emekçi Kadın Komisyonları'nda örgütlenmeliyiz!

Çünkü bugün yürütülen güvenceli bir gelecek mücadelesidir. Ve biz emekçi kadınlar için özgürlüğe ve eşitliğe giden yol bu mücadeleden geçmektedir!

Maltepe-Kartal-Pendik Emekçi Kadın Komisyonu

Yeni bir dünya ve yeni bir kültür için...

Elbirliği ile mücadeleye!

İşçi ve emekçi dostlar...

İçeride ve dışarıda bizlerin yaşamını cehenneme dönüştüren, bizleri umutsuzluk bataklığına hapsetmeyi hedefleyen saldırılar tüm hızıyla devam ediyor. SSGSS Yasası ile sağlık hakkımız gaspediliyor, bizler adeta hastane kapılarında ölüme mahkum ediliyoruz. Üç kuruş emekli aylığımıza, tüm "sosyal hakları"mıza göz dikiliyor. Bizleri türban tartışmaları ile oyalarlarken bir avuç asalak ceplerini doldurmaya devam ediyor. Asgari ücretin yüksek olduğundan dem vuran, konu sağlık, eğitim gibi haklarımız olunca kaynak yokluğundan yakınan sermayedarlar, bizden üç kuruşu esirgeyenler, silahlanmaya, savaşa ve borç ödemelerin kaynak ayırmaktan kaçınmıyorlar.

Bizleri çeşitli saldırılarla köşeye sıkıştıran patronlar, televizyon ve gazeteleri vasıtasıyla bizleri zehirleyerek, bu saldırıların karşısında durma bilincimizi bulandırmaya çalışıyorlar. Kendilerinin burun kıvırdıkları ne varsa bizlere "kültür-sanat" diye yutturmaya çalışıyorlar. Ama bizler her şeyin farkındayız! Ve farkında olduğumuz bir şey daha var: Ne bu çevremizi sarmalayan yozluk, ne de ardarda gelen sosyal yıkım saldırıları kaderimiz değil, değişmez değil! Bizler yanyana gelir, çevremizi saran güvensizlik duvarlarını yıkar, bugünümüz ve geleceğimiz için mücadeleyi seçersek tüm bunları değiştirebiliriz.

İşte Kartal İşçi Kültür Evi Derneği olarak bizler de bu bilinçle tam 3 ay önce yola çıktık. 3 aydır çeşitli araçlarla Kartallı işçi ve emekçilere seslenmeye, onları dayanışmaya ve üretmeye çağırıyoruz.

Derneğimiz, işçiler için bir dayanışma alanını ifade etmektedir. Fabrikalarda, işletmelerde karşı karşıya kaldığımız sorunlara, patronların hak gasplarına, işten atılmalara, gaspedilen fazla mesai ücretlerimize karşı birlikte çözüm üretmeye çalışıyoruz. Çünkü biz işçi ve emekçilerin sorunlarını çözecek olan yine bizleriz! Derneğimiz fabrikalarda karşı karşıya kaldığımız sorunlara çözüm üretmek için hukuki yardımlaşma ağına da sahip. Bizler biliyoruz ki tek başımıza patronların karşısında güçsüz ve çaresiziz. Ancak biraraya geldiğimizde patronları dize getirmek, hakkımız olanı almak hiç de güç değil!

Derneğimiz işçi ve emekçi çocuklarını sokak kültüründen kurtarmanın yollarını arıyor. Kartallı işçi ve emekçilerin önerileri ve desteklerine dayalı atölye çalışmaları örgütlüyoruz. Amacımız gençlerin sokaklardaki başıboş yaşamdan, uyuşturucu, serserilik gibi tehditlerden uzak tutulmaları, tiyatro ve müzik gibi kültürel-sanatsal alanlarla tanışarak kendilerini geliştirebilmeleri...

Ayrıca yine Dernek çatısı altında ÖSS'ye hazırlanan öğrenciler için ders verilmekte, eğitimin lüks tüketime dönüştüğü bugünkü atmosferde emekçi çocuklarına bir nebze olsun yardım edebilmek hedeflenmektedir. Yine Derneğimiz emekçi kadınların da kendilerini ifade edebilecekleri, çeşitli komisyonlarda yer alabilecekleri bir zemine sahip bulunuyor.

Burada sıraladıklarımızdan da anlaşılacağı üzere, Dernek aracılığı ile gerek çalışma yaşamındaki sorunlar, gerek sosyal-kültürel olanaksızlıklarımız, gerekse eğitim alanında hüküm süren fırsat eşitsizliğine karşı Dernek bünyesinde bir dayanışma ağı yaratmayı hedefliyoruz. Bugün için atılan adımlar açık ki sınırlı. Ancak bu adımların büyümesi ancak ve ancak Kartallı işçi ve emekçilerin Derneğe sahip çıkmaları ve dayanışmalarıyla mümkün olacaktır.

Tüm Kartallı işçi ve emekçileri Kartal İşçi Kültür Evi Derneği'ni sahiplenmeye çağırıyoruz!

Sorunlarımızın çözümü birlik ve beraberlikten, birlik ve beraberlik ise güvenden geçiyor!

Yeni bir dünya ve yeni bir kültür için elbirliği ile mücadeleye!

Kartal İşçi Kültür Evi Derneği çalışanları

Sosyal yıkım saldırılarına geçit vermeyelim!

Herkese sağlık ve güvenceli bir gelecek için;

Taksim 1 Mayıs'ına hazırlanalım!

İşçi Bülteni Özel Sayı: 280 * Fiyatı: 25 YKr * Mart 2008 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/İstanbul * Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * * Baskı: Özdemir Mat Davutpaşa Cad Güven Sanayi sit C Blok No: 242 Topkapı İstanbul * 577 54 92